

ת"פ 5412/03/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 5412-03-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
פלוני

החלטה

1. בפניי בקשת המאשימה, להתיר לה להגיש ראיות, הנוגעות למתלוננת, אשר עזבה את הארץ, ולכן לא תוכל להעיד בהליך העיקרי מושא הבקשה.
2. הראיות אותן מבקשת המאשימה להגיש לבית המשפט, הן כדלקמן:
הודעתה הראשונה של המתלוננת שנגבתה שעות בודדות לאחר קרות האירוע; הודעתה השנייה של המתלוננת, שנגבתה יום למחרת האירוע, כ-24 שעות לאחר המעשה נשוא כתב האישום; הקלטת שיחת המתלוננת למוקד 100 בסמוך מאוד לאירוע ואת תמלול השיחה; מסרונים שקיבלה המתלוננת מהנאשם, זמן קצר לפני קרות האירוע.
3. לאחר הגשת הבקשה, ביקשה המאשימה להגיש גם את העימות שנערך בין הנאשם למתלוננת, בתחנת המשטרה, אשר לטענתה, בשגגה לא התבקש בבקשה המוקדית.
4. להלן, בקצירת האומר, השתלשלות העניינים והעובדות הצריכות לעניין.
5. ביום 4/3/19, הוגש כנגד הנאשם כתב אישום, המייחס לו ביצוע העבירות הבאות: איזמים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; כליאת שווא - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג - עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
6. לפי עובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג. המתלוננת הינה נתינת רוסיה, והיא הגיעה ארצה לביקור, במסגרתו שהתה בביתו של הנאשם, בטירת הכרמל.
7. ביום 26/2/19, סמוך לשעה 11:00, התפתח בין השניים וויכוח טלפוני, עקב קנאתו של הנאשם, וחשדו כי המתלוננת בוגדת בו. הוא יצא ממקום עבודתו, על מנת לחפש את המתלוננת, פגש בה ברחוב וייצמן בטירת הכרמל, ניגש אליה, וביקש ממנה לשוב הביתה, משסירבה, איים עליה, כי אם לא תעשה כן, יכה

אותה באמצע הרחוב. בעקבות זאת, התלוותה המתלוננת לנאשם, תוך כדי שהוא המשיך לשאול אותה שאלות, ולהטיח בה את חשדו כי היא בוגדת בו.

8. משהגיעו השניים לביתו, תקף הנאשם את המתלוננת בפניה, הפיל אותה ארצה, ניסיונותיה להדוף אותו לא צלחו, הוא המשיך לחנוק אותה, למשוך בשערה, להטיח את ראשה ברצפה. בשלב מסוים, לקח מנורת סלון שהייתה תלויה מעל הספה, והיכה באמצעותה את המתלוננת בפניה. עוד איים עליה, שהיא תשלם על המנורה ששברה, וכשישוב הביתה, היא תקבל מכות נוספות. הנאשם נטל את מפתחות הדירה ונעל את המתלוננת בתוכה כך שלא הייתה למתלוננת אפשרות לצאת ממנה.

9. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, שטפי דם, נפיחויות במספר אזורים, בפניה, בראשה, חתך בסנטר, נפיחות ביד שמאל ומכאוב בפניה ובכתפה.

10. ביום 7/3/19, במסגרת הליך המעצר, הוגשה בקשה לגביית עדות מוקדמת מהמתלוננת.

11. התיק הועבר מכב' שופטת המעצרים, לכב' סגנית הנשיא, ונותב לשמיעת ראיות, בפני מותב זה.

12. בבקשה לגביית העדות המוקדמת אשר הגישה עו"ד טגארט, ראש לשכת התביעות, ציינה כי: **"המתלוננת עזבה את הארץ עוד בטרם עלה בידי המאשימה להעידה בעדות מוקדמת, המתלוננת עזבה את הארץ לפני המועד המתוכנן, הקדימה את טיסתה".** עוד ציינה, כי: **"המאשימה ממתינה לעדכון מהאינטרפול".**

13. עם עזיבת המתלוננת את הארץ, התלה בית המשפט את הליכים, ועם הגשת הבקשה הנוכחית, הם חודשו.

14. הסניגור מתנגד לבקשה לצירוף הראיות המפורטות לעיל. לטענתו, לא מתקיימים התנאים הקבועים בחוק להגשת הראיות, כפי שפירט בהרחבה, בתגובותיו בכתב שהגיש, ובהשלמת טיעונו בדיון שהתקיים בעניין זה בבית המשפט.

דיון והכרעה:

15. המסגרת הנורמטיבית, הרלוונטית לדיונו, קבועה בהוראת סעיף 10 לפקודת הראיות לפיה:

"עדות על אמרה שאדם אמר, שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת, לאותו מעשה, או לנסיבות לוואי שלו, תהא קבילה, אף אם האדם שאמר אותה, אינו נוכח כעד, ואף אין להביאו למשפט, משום שהוא נפטר, או תשוש, או חולה, או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;

(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;

(3) "...

16. בבסיס הוראת סעיף 10 (1) לפקודה, מקופלות שתי הנחות יסוד: האחת, היא, שקורבן אלימות שאמר דברים המתייחסים לאירוע שחווה, בסמוך לאחריו, אמר אמת. השניה, יש ענין לציבור בשמירה על כל שריד והוכחה, מהאירוע האלים, כאשר לאור הנסיבות, אין לחשוד כי ראיות אלה כוזבות, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"...סעיף 10 הנ"ל (סעיף 10 לפקודת הראיות - ש.ב) הוא בגדר חריג לכלל הפוסל עדות לפי השמועה. ההנחות המונחות ביסודה של הוראת החוק האמורה, הן בעיקרן אלה: ראשית, העד אינו משקר בהשמיעו אמרה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. שנית, יש עניין לציבור, בשמירה על כל שריד או הוכחה, כאשר לאור הנסיבות, אין מקום לחשוד שהם כוזבים...כאמור בפסקה (1) לסעיף 10, המדובר בדברים הנאמרים, בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לקורבן האלימות, ההזדמנות הראשונה, להתאונן עליו. התיבה "בסמוך לאחריו" מתפרשת, על פי הנסיבות. היא איננה מתייחסת רק למניין של דקות, אלא יכולה לחפוף, גם משך זמן ארוך יותר. כך קיבל בית משפט זה מכוח הוראותיו של סעיף 10 (1) הנ"ל גם הוכחה בדבר אמרה שהושמעה מספר שעות אחרי האירוע..." (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 273, בעמ' 276, וראו גם: ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל (1996); ע"פ 5730/96 ראובן גרציאני נ' מדינת ישראל (1998); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל (2002); ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (2013)).

17. אשר לזיקה הנדרשת, בין מעשה האלימות, לבין אמרתו של קורבן העבירה, והטעם לקבלתה, הבהיר בית המשפט העליון, כי נדרשת "זיקה מקשרת" בין המעשה האלים לאמרה, המתקיימת בסמיכות זמנים לאירוע, וכך נפסק:

"הטעם לקבלת האמרות בנסיבות הקבועות בסעיף האמור (סעיף 10 (1) לפקודת הראיות - ש.ב.), נעוץ, איפוא, בקיומה של 'זיקה מקשרת', בין מעשה האלימות, לבין האמרה שאומר קרבנה של האלימות; כאשר זיקה זו מסלקת את החשש, שמא האמרה כוזבת. זיקה זו יכולה, על פי טיבה,

להתקיים, רק במקום שבו יש סמיכות זמנים, בין האלימות לבין האמרה; באופן שהאמרה נאמרה תחת 'השפעתה' של האלימות".

18. ובכל הנוגע לפרק הזמן שחולף שיכול להקים את אותה 'זיקה מקשרת', קבעה ההלכה הפסוקה, כי, הדבר נתון לנסיבותיו של כל מקרה (ע"פ 8641/12 - סעד). יש וחצי שעה - שעה, יהוו סמיכות זמנים (ע"פ 3737/91 - חיר), ויש ששבע עשרה שעות לאחר האירוע, יהוו סמיכות זמנים (ע"פ 64/55 - וולפוביץ).

19. בית המשפט מצווה לבדוק את הנסיבות, על מנת לוודא, כי האמרה חוסה עדיין, חרף חלוף הזמן מאז האירוע, בצילה של 'הנחת האמת', עקב האירוע המסעיר, שהוא משווה לנגד עיניו את שני החששות הבאים:

"(1) שהאמרה ניתנה לאחר שהנפגע שוחח עם אנשים שונים בקשר למעשה, כך שהאמרה אינה משקפת את התרשמותו הוא, אלא היא פרי מידע ששאב מאחרים;

(2) שפרק הזמן איפשר לנפגע להמציא סיפור, המעליל בזדון אשמת שווא על אחרים" (א. הרנון, דיני ראיות, חלק שני, פרק 24, סעיף 24.2 בעמ' 169-170).

20. מהכללים לענייננו.

21. בנדוננו, לאחר שנתתי דעתי, למכלול התנאים הקבועים בחוק ובפסיקה, וכן בחנתי את הראיות אותן מבקשת המאשימה להגיש באמצעות החריג האמור, נחה דעתי, כי דין הבקשה להתקבל בחלקה, כך שהראיות המצוינות לעיל, יתקבלו, כראיה במשפט, לאמיתות תוכן, למעט המסרונים. להלן, נימוקי לכך.

22. כתב האישום מייחס לנאשם, ביצוע מעשי אלימות כנגד בת זוגו, המתלוננת, שהינה, לפי כתב האישום קורבן מעשה אלימות.

23. אשר לחוסר היכולת של המאשימה להעיד את המתלוננת, מדובר בנתינת רוסיה, אשר לפי מה שנמסר, שהתה בישראל, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, עם אשרת שהייה מוגבלת בזמן. כאשר המשטרה חקרה את האירוע, הוגשה בקשה לגביית עדות מוקדמת ממנה, אך לא התבקש עיכוב יציאתה מן הארץ, ולא נמנעה יציאתה החופשית מהארץ, באמצעות צו שיפוטי מתאים.

24. עם זאת, בבקשה שהגישה ראש לשכת תביעות, היא הדגישה, כי המתלוננת עזבה את הארץ, עוד טרם מועד סיום אשרת שהייה, באופן מפתיע (כמצוטט לעיל).

25. בשלב שבו נותב התיק והגיע לפתחו של מותב זה, החליט בית המשפט, כי בשים לב לכך שהמתלוננת איננה עוד בארץ, הבקשה איננה רלבנטית ועליה לשקול את צעדיה.

26. המאשימה מסרה לבית המשפט, כי היחידה החוקרת, פעלה בשיתוף עם האינטרפול, לאיתור המתלוננת ברוסיה, ומתברר, כי המתלוננת אינה מוכנה להגיע לארץ, או למסור פרטים בקשר למקום הימצאה.
27. בנסיבות מצטברות אלה, ברי, כי לא ניתן להביא את המתלוננת למשפט, מסיבות שאינן תלויות במאשימה, נוכח מהלכיה של המאשימה, והעובדה שהמתלוננת עזבה את הארץ, מוקדם, ובאופן מפתיע. על כן, התמלא התנאי הקבוע בפקודה, בדבר חוסר היכולת להביא את העדה למשפט בשל היעדרותה מהארץ.
28. האמרות שהמאשימה להגיש באמצעות הריג הקבוע בסעיף 10 לפקודה, נוגעות לאותם מעשים אלימים, לכאוריים, נשוא כתב האישום, ועל כן, האמרות חוצות את טרקלינה של הוראת סעיף 10 לפקודה, ונותר לבחון, באם הן נכנסות לפרוזדורה של הוראת פסקה (1) ו/או פסקה (2) של הוראת סעיף 10 לפקודה, לכך אפנה עתה.
29. **הודעות המתלוננת -** הודעתה הראשונה של המתלוננת, נגבתה ביום 26/12/19 שעה 14:40, שעות בודדות לאחר קרות האירוע, כעולה מהשוואת האמור בכתב האישום, למועדי גביית ההודעה.
- לעומת זאת, ההודעה השנייה, נגבתה יום למחרת ביום 27/12/19 בשעה 14:26, כ-24 שעות לאחר האירוע האלים, ומבחינת תכני ההודעות.
30. המאשימה טוענת, כי יש לראות בהודעה השנייה, כחלק בלתי נפרד מההודעה הראשונה, הואיל והיא מבהירה את מה שמסרה המתלוננת בהודעה הראשונה. הסניגור מתנגד לכך, וטוען כי מדובר בהודעה מאוחרת מאוד לאירוע, ולאחר שכבר נגבתה מהמתלוננת במשטרה, ויש חשש כי עדותה של המתלוננת, בשלב זה, "זוהמה".
31. ההודעה השנייה של המתלוננת, נגבתה כ-24 שעות לאחר המעשה האלים, היא מאוחרת להודעה הראשונה, ולכאורה, לא מתקיימת סמיכות זמנים מובהקת ביחס לאירוע האלים, אלא שבשים לב לרציונל העומד בבסיס הוראת סעיף 10 לפקודה, הוראות הפסיקה, ובחינת נסיבותיו הפרטניות של המקרה הנדון, אין לעמדת, חשש כי תכני האמרות "זוהמו", במובן זה, שהן אינן משקפות אמירות אותנטיות, נטולת השפעות חיצוניות, וניכר כי הן נמסרו בצילו של האירוע האלים.
32. הרציונל העומד בבסיס הוראת סעיף 10 לפקודה, כפי שפורש בפסיקת בית המשפט העליון, הינו, שעקב סערת הרוחות בה נתון קורבן האלימות, עקב המעשה האלים שחוה, הוא אומר את הדברים באופן ספונטני, קולח, נטול הכוונה, פיו וליבו שווים, דבריו נמסרים תחת השפעת האירוע האלים, ולכן חזקה עליו, שהוא אומר אמת. הנחת אמת זו, מתפוגגת, ככל שהזמן חולף. האירוע שוקע בתודעתו של קורבן העבירה,

יתכן שהוא נועץ עם מאן דהוא, שומע דברים, ובמרחק הזמן, קיים חשש מובנה, שהוא מוסר דברים סדורים, שאינם נשענים, על שיקוף אותנטי, של החוויה הקשה שעבר.

33. ברם, בנסיבות העניין, לאחר עיון, לא מצאתי, כי מתקיים החשש האמור. ההודעה הראשונה מפורטת, תוך התייחסות למכלול פרטי האלימות הנטענת. ההודעה השניה שנגבתה למחרת, קצרה יותר, ויש בו הבהרות שונות, ועיון בה מפוגג כל חשש שעל אמרתה המאוחרת יש השפעה חיצונית כלשהי. תכני ההודעה השניה, חופפים, בחלקים מסוימים, לפרטים שמסרה המתלוננת בהודעה הראשונה. המתלוננת לא ביקשה פתאום, "להרחיב את החזית", להוסיף דברים, להקצינם, אין בפני ראייה או אף רסיס ראייה, לכך שהמתלוננת נועצה או הושפעה ע"י מאן דהוא.

34. נוכח הפגיעה בזכות הנאשם לחקור נגדית את המתלוננת על אמרותיה, פגיעה שאין להקל בה ראש, כלל ועיקר, אבקש להדגיש, כי קבלת האמרות אין פירושו של דבר, שבית המשפט קובע, כאן ועכשיו, כי הוא סומך את שתי ידיו על האמרות הללו, בבחינת "זה ראה וקדש", ונותן לתוכן משקל מלא. לנאשם נתונה הזכות להשיג על תוכן האמרות, כמו גם, על מכלול הראיות, להציג ראיות משלו, לרבות את גרסתו לדברים, ובכך לצמצם עד מאוד, את הפגיעה שיש בזכותו לחקור את המתלוננת, בשל הפעלת הריג לקבלת ראיות אלה. בתום הבאת כל הראיות, תישקלנה האמרות, לצד מכלול החומר הראייתי, ורק אז יקבע המשקל שיינתן להן.

35. **השיחה למוקד 100** - לפי הנטען בכתב האישום, הנאשם נעל את המתלוננת בבית, לאחר שהיכה אותה, והיא התקשרה משם למוקד 100 והתלוננה על כך.

36. הסניגור טוען, כי אין ראייה המאמתת, כי מדובר בקולה של המתלוננת, בדוח המשל"ט אין מס' טלפון, ולא ניתן לוודא, כי השיחה למוקד, משקפת פניה של המתלוננת למשטרה וכי "**...יכול להיות שבאותו זמן התקשרה דוברת רוסית אחרת בחיפה, שנעלה בדירה, גם זו סבירות...**" (עמ' 6 לפרוט' שורות 3-5).
כן טען, כי לא ניתן להתקשר למשטרה מיישומון הוואטסאפ או מ- 911 כפי שטענה המתלוננת.

37. עיון בשיחה זו, משקף תלונה של דוברת, המוסרת שהוכתה וננעלה ע"י התוקף שהוא בן זוגה, בדירה. היא מסרה שהתקיפה ארעה בסמוך להתקשרותה למשטרה. לכן, השיחה למוקד, היא חלק מובהק מאמרותיה של המתלוננת, שנמסרו בסמוך מאוד לאחר האירוע האלים, ולפיכך, היא באה בגדריו של סעיף 10 (1) לפקודה.

38. אשר לזהות הדוברת, ולצירוף המקרים, עליו מבקש הסניגור להצביע, חוששני שאין אני שותף להנחת ההסתברות, מרחיקת הלכת, אליה שואף הסניגור להוביל.

39. הפונה למוקד, נוקבת בשמו המפורש של הנאשם. היא מציינת, כי הותקפה ע"י הנאשם, שבשמו נקבה, ונמצאת בכתובת הנאשם. בהודעותיה של המתלוננת, היא מתארת דברים המתיישרים היטב עם השיחה למוקד. דברים דומים עלו בעימות, מול הנאשם, לרבות עניין נעילתה בדירה. זמני התקיפה הנטענת, סמוכים לפניית הדוברת למוקד. טיב תלונת התקיפה, ותיאורה של הפונה בשיחה למוקד, חופף להודעותיה של המתלוננת דכאן. הפונה דוברת השפה הרוסית, ומסרה שהיא נעולה בדירה, שהיא, כאמור, "במקרה", בכתובת דירתו של הנאשם, וכך גם המתלוננת מסרה בהודעותיה. המתלוננת ציינה בהודעותיה, כי מיד לאחר השיחה הגיעו כוחות הצלה לדירת הנאשם, בכתובתו, ומצאו שם את המתלוננת דכאן, והגישו לה עזרה.

40. על מנת שיתרחש צירוף מקרים פנטסטי כזה, הכולל זהות בין שמו של הנאשם וכתובתו, לבין שמו של אלמוני אחר, שתקף פלונית, עם מרכיבים תוכניים זהים לאלה של המתלוננת דכאן, צריך להיות, לא פחות מאשר מעשה אל, והשגחה פרטית מיוחדת, ובהקשר זה אפנה לדבריו המאלפים של כב' השופט המנוח מ. חשין:

"...אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלוהים, מחזה תעתועים, כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם מצטרפים האחד אל רעהו, אלא כופלים הם אלה את אלה, כך הופכת מקריות לחוקיות, וערכה של טענת תעתוע ממעל שואפת [כך] לאפס." (ע"פ 5730/96 ראוּבן גרציאני נ' מדינת ישראל, (1998)).

41. אשר לטענת הסניגור כי המתלוננת מסרה שהתקשרה למשטרה מהוואטסאפ או ממס' 911 וכי לא ניתן, טכנית, להתקשר מהיישומון האמור למשטרה, מדובר בטענות, שאינן מעלות או מורידות דבר, שהרי לפי חומר הראיות, המתלוננת היא זו שהזעיקה את המשטרה, לדירת הנאשם, בה היתה נעולה. המשטרה הגיעה לדירה, ומצאה שם את המתלוננת, נעולה, ולכאורה חבולה, כעולה מהחומר שהוגש. ולכן, האופן הטכני בו יצרה קשר המתלוננת עם המשטרה, נסוג מפני מכלול הראיות המאמת זאת.

42. **מסרונים** - מדובר במסרונים ששלח הנאשם למתלוננת, טרם האירוע האלים. לפי החומר שבפני, הנאשם התקשר, לכאורה, שוב ושוב, והיא לא ענתה לו, ולכן כתב לה, והפציר בה, לענות לו.

43. המאשימה טוענת, כי תוכן המסרונים משקף את "נסיבות הלוואי" שהובילו לכאורה לאירוע האלים (סעיפים 3, 6 לכתב האישום), ולכן המסרונים, באים בגדר אמרות קורבן עבירה, הקבילים במסגרת הריג הקבוע בהוראת סעיף 10 (1) לפקודה.

44. מנגד, טוען הסניגור, כי מדובר בצילומי מסך של מכשיר הטלפון של המתלוננת, ובהעדר הראיה החפצית, קרי: הטלפון הנייד, שלא נתפס, ואשר לא "נפרק", ובהתאם לכלל "הראיה הטובה ביותר", אין לקבלת את

צילומי המסך, להוכחת אמיתות המסרונים.

45. לעמדת, הדין עם הסניגור, אך לא מהטעמים שפירט.

46. לפי הסדר הכרונולוגי של האירועים, המסרונים, אינם באים בגדרה של הוראת סעיף 10 (1) לפקודה, הדנה במצב דברים שלאחר קרות האירוע האלים, אלא, בגדרה של הוראת סעיף 10 (2) לפקודה, הדנה במצב שלפני קרות האירוע האלים וזו לשון הוראת החוק: "**האמרה מהווה חוליה בשלשלת הנסיבות, הקשורות במישרין לביצוע העבירה**".

47. לפי לשון החוק, אפשר לקבל אמרת קורבן אלימות, לפני קרות המעשה האלים, ובלבד שהאמרה היא חוליה בשרשרת הנסיבות, ולא לה זיקה ישירה, לקרות האירוע האלים. למשל, עדות של קורבן שהנאשם הזמין אותו, טרם האירוע, לנסוע איתו יחד למקום מסוים, אך אמרה שהקורבן פחד מהנאשם, או חשד בו, אינה קבילה, הואיל והיא אינה מתייחסת למעשה העבירה, ולכן אין היא מהווה חוליה בשלשלת הנסיבות (ראו: א. הרנון, שם, בעמ' 171).

48. הוראת הפקודה הנדונה, מחייבת, כתנאי סף, שיהא מדובר ב"אמרה של קורבן אלימות". המסרונים הם, לכל היותר, אמרותיו של הנאשם, כלפי המתלוננת, ולא ההיפך. ככאלה, אין הם באים באכסנייתו של המתווה הראייתי האמור, ולכן אינם יכולים להתקבל במסגרת זו.

49. אשר לטענת הסניגור בדבר כלל הראיה הטובה ביותר, אכן, ככלל, כאשר מבקשים להוכיח את תוכנו של הכתוב במסמך (ולצורך זה מסרון הוא בגדר "כתב"), חל כלל "הראיה הטובה ביותר", ויש להציג את המקור. אלא שעם השנים, כורסמה הלכה זו עד לעצמותיה, והפסיקה קבעה, כי לא מדובר בכלל של קבילות ופסילת ראיות, אלא עקרון של סדר העדפה, היורד למהימנות ומשקל, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"כך אף לימדנו הנשיא שמגר בפרשת שניר, שכלל הראיה הטובה ביותר, לא עוד יורנו הלכה, ככלל של קבילות, אלא ככלל של מהימנות, ושל העדפת ראיות על פני ראיות אחרות. הנשיא שמגר ראה במגמה זו, ביטוי לגישה הנוהגת בדיני ראיות ולפיה, '... כלל הראיה הטובה ביותר הוא עיקרון של סדר העדפה ולא כלל של פסילת ראיות. יש כאן אפוא במידה רבה ביטוי נוסף לתהליך המתמיד בדיני הראיות, לפיו עוברים מבחני הקבילות הפורמאליים אל עבר מבחני המהימנות ...' (ע"א 6205/98 אונגר ואח' נ' עופר ואח', פ"ד נה (5) 71, בעמ' 85-86; וראה לסיכום המגמה הזו בפסיקה, בספרו של המלומד י. קדמי, "על הראיות", חלק שני, מהדורת תש"מ, שם בעמ' 683).

50. לכן, ככל שהיה מדובר באמרותיה של המתלוננת, ניתן היה לשקול הגשת ראיות משניות, בהתמלא התנאים לכך, להוכחת תכני המקור, ולהותיר את ההכרעה, במישור המשקל שיינתן לתוכן האמרות. אולם, משמדובר באמרותיו של הנאשם, אין הן באות בגדריו של החריגים, הקבועים בסעיף 10 לפקודה, המתירים קבילותן של אמרות מפי השמועה, של קורבן עבירת אלימות, אם כי, בכל הנוגע לערכם הפרובוטיבי של המסרונים ששלח, לכאורה, הנאשם למתלוננת, אציין, כי מדובר, באמרות חוץ של הנאשם, שנמסרו בסמוך לפני האירוע, ולכן, יכול שתחול עליהן הוראת סעיף 9 לפקודה, אם יעיד במשפט.

51. **העימות** - העימות נערך ביום 27/12/19 שעה 12:48, המתלונן הוזהר כדן, נועץ בסניגור טרם העימות. דבריה של המתלוננת נוגעים למעשי האלימות נשוא כתב האישום, הם נאמרו בסמוך לאחריו, קצת פחות מ- 24 שעות לאחר מכן. לכן מתקיימים תנאי הסף והמהות של הוראת החוק הנדונה. גם כאן אין אבק של ראייה כי היא הושפעה או הודרכה ושדבריה הושפעו בדרך כלשהי.

52. הסניגור טוען, כי בקשתה של המאשימה, להגיש את העימות, לא נובעת משגגה שנפלה מלפניה, כפי שטען ב"כ המאשימה, ולכן לא התבקשה בבקשה המקורית, אלא, לאחר שב"כ המאשימה, עיין בפסיקה (ת"פ (מחוזי ת"א) 40231/02 מ"י נ' שביב), ומצא ששם, התיר בית המשפט, להגיש את העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת שעזבה את הארץ, במסגרת סעיף 10 (1) לפקודה. הסניגור מציין, כי המאשימה ידעה היטב על מועד יציאתה האפשרי של המתלוננת בתיק דנו, ולא נקפה אצבע, מעבר לכך, ביקש הסניגור לאבחן את ההחלטה שנתן שם בית המשפט המחוזי מענייננו.

53. בית המשפט בחן את העניין, מנקודת מבטם של החוק והפסיקה, ומנקודת מבט זו, נמצא לנכון לקבל את העימות כראיה לאמיתות התוכן, ואנמק.

54. בעימות המתלוננת הטיחה בפני הנאשם, את טענותיה, והוא שמע אותם מ"כלי ראשון", והתמודד איתם, תוך התייחסות נרחבת לדבריה. כך שבהבדל מקבלת אמרת קורבן אלימות "קלאסית", במתווה הראייתי הנדון בהחלטה זו, כשאין בצידה התייחסות של הנאשם, שאליו היא נוגעת, בוודאי לא התייחסות שבאה לאחר ייעוץ משפטי שקיבל, כאן, הנאשם התייחס לדברים שהטיחה בו המתלוננת, בפירוט, ולאחר שנועץ בעורך דין. בנוסף, קבלת אמרותיה של המתלוננת בעימות, יחד עם תשובותיו של הנאשם, כחטיבה אחת, מצמצמת, עד מאוד, את הפגיעה בזכותו של הנאשם, לחקור את המתלוננת על אמרותיה.

55. לכן, בהינתן שמולאו כל התנאים הנדרשים בחוק ובפסיקה, נמצא לקבל את העימות, אף ללא צורך בהסתמכות על עניין שביב.

סוף דבר:

56. הבקשה מתקבלת בחלקה.
57. ההודעות הראשונה והשנייה של המתלוננת; השיחה למוקד 100 הכוללת את הדיסק והתמלול המתעדים זאת; העימות הכולל את תוכנו הכתוב והמצולם - מתקבלים להוכחת תוכנם במסגרת הוראת סעיף 10 (1) + 10 (2) לפקודת הראיות.
58. צילומי המסרונים לא מתקבלים כראיה קבילה להוכחת תוכנם במסגרת מתווה ראייתי זה.
- 59. נקבע להמשך שמיעת ראיות ליום 19/3/20 בשעה 10:00.**
60. הנאשם חייב בהתייצבות שאם לא כן יישפט בהעדרו או יוצא נגדו צו הבאה.
61. הסניגור יעשה לזימנו של הנאשם ויוודא התייצבותו מבעוד מועד.
62. תיק המוצגים שהגישה המאשימה לבית המשפט, לצורך מתן החלטה זו נמסר ידנית, לב"כ המאשימה, עו"ד אפי פרידמן.

ניתנה היום, כ"ה טבת תש"פ, 22 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.